

Goede dagen

HELGA WARMELS

Goede dagen

Uitgeverij Mozaïek, Zoetermeer

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk Forest Stewardship Council® (FSC®) draagt. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Ook is het papier 100% chloor- en zwavelvrij gebleekt.

De personages en gebeurtenissen in dit verhaal zijn ontsproten aan de fantasie van de auteur. Elke overeenkomst met bestaande personen, levend of dood, berust op toeval.

ISBN 978 90 239 9498 5 (boek)

ISBN 978 90 239 9639 2 (e-book)

NUR 301

Ontwerp omslag Studio Jan de Boer
Lay-out en dtp binnenwerk Gewoon Geertje

© 2015 Uitgeverij Mozaïek, Zoetermeer

Alle rechten voorbehouden

www.uitgeverijmozaiek.nl

Ubi caritas et amor, Deus ibi est

ZATERDAG

Bijna elke ochtend wanneer hij wakker werd, hoopte hij dat zijn vrouw dood naast hem lag. Het was een vreemde hoop, vermengd met een verstikkende, verlamrende angst die hem belette zijn hoofd te draaien en zijn hand op haar borst te leggen om het te controleren – of ze nog warm was, of ze nog ademde.

Jaren geleden hadden ze alles in een draaiboek vastgelegd, op gelinieerde velletjes in een multomap. Ze wisten nog maar net wat er aan de hand was. Dieneke had hem zelfs zover gekregen bij voorbaat een toespraak te schrijven. ‘Echt waar, als je het erop aan laat komen, krijg je geen woord op papier. Geen zinnig woord in elk geval. Ik ken jou toch?’ Met een knipoog. Ze was altijd handig geweest in vooruitdenken en organiseren, en haar zorgzaamheid had zich uitgestrekt tot in elke kier van zijn bestaan.

Ze had zijn toespraak niet willen lezen. Omgekeerd had zij geen toespraak geschreven voor het geval h j zou overlijden, alsof ze op dat moment contractueel hadden vastgelegd dat hij haar zou overleven.

Meestal vervloog zijn hoop al na een paar seconden, op het moment dat hij toch iets hoorde – haar ademhaling, gekreun – maar soms ving hij minutenlang alleen geluiden op van buiten, en dan voedde de stilte in huis zijn hoop, zijn angst.

Vandaag was zo'n dag.

Hij kon niks anders dan blijven liggen, zijn ogen open, starend naar het plafond in het donkerblauwe halfduister tot ze begonnen te tranen, bedacht op elk geluid vanaf de andere kant van het bed, tellend – drie minuten, vier minuten, vijf. Als hij zijn hoofd naar links draaide, zou hij haar kunnen zien. Zou het al op het eerste gezicht duidelijk zijn, of moest hij haar pols voelen om zekerheid te krijgen? Wanneer was hij eigenlijk voor het laatst bij een sterven geweest? Dat moest bij zijn schoonmoeder geweest zijn, en toen had hij het moment suprême finaal gemist en had het constateren aan Dieneke overgelaten en daarna, maar dat was een formaliteit geweest, aan de dienstdoende arts.

Zou ze echt vandaag – zou ze juist vandaag?

De koffers had hij gisterochtend al van zolder gehaald; het inpakken zelf had hij voor zich uit geschoven, alsof de vakantie nooit zou aanbreken zolang hij maar halfslachtige pogingen deed die te ontkennen.

Zonder ook maar een keer haar kant op te kijken – hij was er handig in geworden – liet hij zich van onder het dekbed vandaan glijden en sloop hij de overloop op. Zijn lichte tred kwam niet voort uit logische overwegingen, hij wist het wel. Was ze dood, dan zou geen enkel geluid, zacht noch hard, haar storen. Leefde ze nog, dan zou ze hooguit wakker worden en was er welbeschouwd niks aan de hand, of in elk geval niks anders dan op andere dagen, en zou het leven voortsukkelen zoals het al jaren voortsukkelde: gestaag maar onafwendbaar heuvelafwaarts. In het voorbijgaan nam hij de spijkerbroek, het

blauw geruite overhemd en de sokken mee die hij de avond ervoor op de hometrainer had klaargelegd.

De hometrainer, hij moest nog vaak lachen als hij ernaar keek, al was het een zuur lachje. Hij had, toen duidelijk werd dat hun bestaan langzaam was gaan kantelen, het ding bij een thuiszorgwinkel gekocht en vervolgens had Dieneke zich er op zijn aandringen maandenlang op afgebeuld. Als zij haar lichaam maar trainde, als zij haar conditie maar verbeterde, als zij haar best maar deed, zou het met haar geest vanzelf ook weer beter gaan; hij geloofde er heilig in, en wanneer zij zich in zijn ogen niet voldoende inspande voor de goede zaak, beet hij het haar in allerlei varianten toe. Kom op, dat luie zweet eruit, eerst fietsen, daarna koffie, sneller, kom op, je laat je toch niet kennen, sneller, sneller, húp, trappen, fiets die benen uit je lijf, toe dan, toe dan, je gaat helemaal niet vooruit zo, je gaat op deze manier niet vooruit, hè, merk je dat dan niet, meisje, eigenlijk alleen maar achteruit.

Haar reactie op zijn constatering: 'Wat verwacht je dan ook, zonder wielen?'

Haar kleine grapjes. Op een dag besepte hij dat zij ze niet meer maakte en toen wist hij niet meer wanneer hij het laatste grapje uit haar mond had gehoord, alsof hij in al die jaren van hun samenzijn doof was geworden voor wat zij tegen hem te zeggen had, alsof haar woorden geluid waren geworden zonder betekenis. Maar met haar flauwigheden had Dieneke ongemerkt slingers opgehangen in de dagen van hun samenzijn, wist hij nu. Hij miste ze, haar kleine grapjes. Zonder slingers voelde het leven maar leeg en kaal aan.

Pas toen de hopeloosheid tot in elke porie van zijn lichaam was doorgedrongen, had hij het ijzeren trainingsschema losgelaten, waarna de hometrainer in een mum van tijd was getransformeerd tot wat het nu was: een kleedingrek. Zelf had hij in totaal nog geen uur op het ding gezeten. Hij werd alleen maar neerslachtig van dat gefiets in de slaapkamer; hij ging alleen maar achteruit, net als zij, achteruit van dat zwoegen op die sta-in-de-weg zonder wielen.

In de badkamer kleepte hij zich snel aan, waarna hij zijn oor tegen de deur van hun slaapkamer legde. Hoorde hij iets? Misschien was ze al wakker aan het worden ... Kon hij niet beter even kijken hoe het met haar was voor hij naar beneden ging? Maar als bleek dat de langverwachte dag eindelijk was aangebroken, kon hij dan nog wel met goed fatsoen de hond gaan uitlaten? Stel je voor dat hij iemand tegenkwam, iemand die hen kende, en dat hem gevraagd werd hoe het met Dieneke was, wat moest hij dan zeggen? Naar omstandigheden goed, we maken er maar het beste van, we gaan er een weekje tussenuit, vandaag vertrekken we, Evelien brengt ons weg, niet dat dat nodig is, maar voor de gezelligheid. Dat zijn dochter erop had gestaan, zou hij inslikken. Of: Dieneke ligt dood in bed, ik denk dat ik zo de begrafenisondernemer maar eens moet bellen. Wat zou trouwens de goede volgorde zijn: eerst Evelien bellen en daarna de begrafenisondernemer, of mocht het ook omgekeerd? Hoe deden andere mensen dat eigenlijk? Het nummer stond op de polis, de polis lag in de middelste la van het bergmeubel – dat wist hij in elk geval.

Beneden zat Dalton al op de mat bij de voordeur, zachtjes piepend, zijn kop scheef. ‘Het is goed met jou, je houdt je gemak maar even.’

In de huiskamer sloeg de pendule het hele uur.

Staan aan het aanrecht nam hij een slok van zijn eerste kop zwarte koffie van de dag, een dikke plak beboterde ontbijtkoek erbij, de zwarte labrador onrustig aan zijn voeten. Met de laatste hap nog in zijn mond pakte hij de riem van de kapstok. Zijn koffie zou hij later wel opdrinken.

De lucht was van een dreigend grijs. Vlak na hem stapte de buurman van nummer 26 ook de voordeur uit, windjack aan, gevolgd door een van zijn jongens – de middelste? – in het zwart-wit van de plaatselijke voetbalclub. De buurman knikte naar hem en zette een stap naar achteren om Dalton te ontwijken die al kwispelend tegen hem op probeerde te springen.

‘Goedemorgen, Ruud.’

Hoe het met Dieneke was.

Kijk, daar had je het al.

Blij dat hij het niet wist, gaf Arthur de status quo van de vorige dag en vertelde hij dat ze over een paar uur op vakantie gingen.

‘Echt waar? Gaan jullie nog op vakantie met z’n tweeën? Had ik niet verwacht.’

Hij knikte. ‘Zuid-Limburg.’ Dat ze straks niet echt met z’n tweeën op vakantie waren, ging de buurman niks aan.

‘Ah, Zuid-Limburg. Is mooi daar. Zijn wij ook weleens geweest. Ja, een weekendje, niet een volle week of zo – dan gaan we toch liever verder weg.’

Arthur knikte. Ja, zo kende hij ze, hun burens.

‘Volgens mij krijgen jullie vanaf maandag nog beter weer ook,’ ging de buurman verder.

‘Is dat zo?’ Hij had al dagen geen weerbericht meer gezien of gehoord.

‘Ik let erop vanwege het voetbal.’ De buurman keek met een bedenkelijke blik omhoog. ‘Heb ik een appje voor op mijn telefoon. Volgens Buienradar komt er nog wel het een en ander aan. Zul je zien dat de jongens dan net beginnen. Ik dacht nog: de wedstrijd wordt misschien wel afgelast.’

‘Maar niet dus.’

‘Nee, niet dus.’

‘Thuiswedstrijd?’

‘Nee, uit. Steenwijk. Hebben ze de vorige keer van verloren. Met hoeveel ook alweer, Joris?’

De jongen wierp zijn vader een vernietigende blik toe.

‘In elk geval dik verloren. Nou, goede dagen dan maar, hè. Geniet ervan.’

Een praatje alsof er niks aan de hand was. Alsof ze op vakantie gingen zoals ze dat jaren hadden gedaan – eerst met z’n drieën, met de vouwwagen, en later met z’n tweeën, met de camper. Gewoon. Maar er was geen gewoon meer en ook geen camper; die had hij twee jaar geleden voor een habbekrats verkocht omdat hij toch alleen maar ergens in een stalling stond te verpie-teren.

De buurman had gelijk: waarom gingen ze eigenlijk nog? Waarom had hij niet geweigerd? Dieneke deed hij er vast geen plezier meer mee; die was het rustigst als je haar in haar eigen routine in haar vertrouwde omgeving liet.

Het kwam door Evelien, ja, het kwam door haar. Zij was met de brochure op de proppen gekomen. Hij had afhoudend gereageerd, maar Evelien had zich niet laten afschepen. 'Joh, dan zijn jullie er even samen uit.' En toen hij de brochure van zich had af geschoven: 'Het zou jullie laatste vakantie kunnen zijn, pa.'

Wat had hij dan moeten zeggen?

Evelien had zijn zwijgen opgevat als groen licht en zonder verder overleg het aanmeldformulier ingevuld. Hij had de envelop zelfs niet op de bus hoeven doen; die had zij voor hem meegenomen.

Misschien moest hij haar zo nog even bellen en zeggen dat hij het echt niet zag zitten. Dan waren ze het geld maar kwijt. Als er iets was wat hem niet boeide, was het dat geld wel.

Hij voelde een paar spetters.

De buurman draaide van de parkeerplaats af en stak vanuit het portierraam zijn hand op. 'Stuur je een kaartje, buurman?' Op de achterbank keek de buurjongen stuurs voor zich uit. Dalton snuffelde aan het enkelhoge hekje dat de grens van het perceel van de burens markeerde, en tilde een achterpoot op. Boven bewoog een gordijn. Stond Angélique hem in de gaten te houden? 'Nee, Dalton, niet hier. Kom.'

Hij zette de deur van de slaapkamer op een kier. 'Dieneke?'

Geen antwoord.

Doorzetten nu.

In de kamer hing een zurige lucht. Hij schoof een van de gordijnen open. 'Dientje, ben je wakker?'

Pas toen hij naast het bed stond, constateerde hij dat zijn vrouw nog leefde. Met wijd open ogen lag ze naar woorden te happen. ‘Hé, goedemorgen, meisje.’

‘O?’

‘Bijzondere dag vandaag. We gaan op vakantie, naar Mechelen, Mechelen in Zuid-Limburg, niet Mechelen in België.’

Waarom vertelde hij het haar eigenlijk? Hij had beter eerst Evelien kunnen bellen. Als hij zijn poot stijf wist te houden, zaten ze tegen de avond gewoon thuis aan de warme hap. Nou ja, niet dat het veel uitmaakte. Over een uur was er bij Dieneke van dat hele Mechelen toch niks meer blijven hangen. Nadat Evelien hen had aangemeld, had hij Dieneke regelmatig over de vakantieplannen verteld – vorige week, gisterenochtend, gisterenmiddag.

Hij had afgeleerd ‘weet je nog’ aan zijn zinnen toe te voegen. Die drie woorden hadden langzaam maar zeker een plaats veroverd op een lijst met ge- en verboden die als een steeds groter gewicht aan zijn dagen hing. De buurman van twee huizen verderop is zaterdag overleden (weet je nog?), vanmiddag is de crematie, daar gaan we naartoe, wij samen, kijk maar, de kaart staat op de schouw. Evelien zou vanavond nog even aanwaaien (weet je nog?). Je hebt vanochtend de laatste melk opgedronken (weet je nog?), ik haal vanmiddag een nieuw pak. Evelien woont niet meer bij ons, ze heeft nu een man (weet je nog?). Weet je nog, weet je nog? Afgeleerd.

‘En we krijgen nog mooi weer ook, zeg de buurman. Vanaf maandag, geloof ik. Kom er maar uit, dan help ik je met aankleden.’

Hij schoof haar benen van het matras af en ondersteunde haar in haar rug terwijl ze rechtop ging zitten. Gedwee schuifelde ze met hem mee, langs de lege koffers en de hometrainer, in hun eerste danse macabre van deze dag, hij achteruitlopend, zij vooruitsloffend, haar gerimpelde handen losjes in de zijne. Een trouwring droeg ze niet meer; die had hij, samen met zijn eigen ring, opgeborgen in haar juwelenkistje nadat ze hem – gelukkig in huis – een paar keer had verloren.

Ze kon nog wel zelf lopen, maar ze deed het niet vaak meer, alleen als ze heel graag ergens heen wilde en hij toevallig niet in de buurt was. Het kwam steeds minder voor, meestal wachtte ze tot hij er was om haar te helpen.

De dans stokte bij de drempel.

‘Toe dan, Dientje.’

Terwijl ze strak langs hem heen bleef kijken, tastte ze met haar blote, kromme tenen de vloer af. Hij wachtte tot ze de stap over de drempel durfde te zetten, waarna het ritueel zich bij de ingang van de badkamer opnieuw voltrok: stoppen, aarzelend tasten, voorzichtig gaan. Trekken had geen zin, wist hij, dan zou ze zich alleen maar schrap zetten. Na al die jaren had hij eindelijk geduld geleerd.

Dat hij geen ring meer droeg was Evelien direct opgevallen. ‘Zo, pa, op vrijersvoeten?’

Hoewel hij haar het liefst een oorvijs had gegeven, die brutale, bemoeizuchtige, betweterige dochter van hem, legde hij rustig uit waarom hij zijn ring had opgeborgen, maar sinds wanneer was hij aan haar verantwoording schuldig?

‘Dat ma haar ring niet meer kan dragen, wil toch niet zeggen dat jij j uw ring niet meer kan dragen?’

‘Wat heeft het voor zin om als enige een trouwring te dragen?’ had hij ertegen ingebracht. ‘Je kunt toch niet in je eentje getrouwd zijn?’

Die achterdochtige blik ...

‘Trouwens, we zijn nog steeds getrouwd, hoor, of we die ringen nou dragen of niet.’

‘Nee, prima, dat daar geen misverstanden over bestaan.’

Toen was ze erover opgehouden, en dat was net op tijd, want hij wist niet of hij zich nog veel langer had kunnen beheersen.

Bij de toiletpot zei hij tegen Dieneke dat ze mocht gaan zitten. ‘Ik draai de kraan vast open. Dan kan het water opwarmen.’

Het was een gewoonte geworden, alles benoemen wat hij deed, een gewoonte die hij zich moeizaam had aange-meten; van hen tweeën was Dieneke altijd de prater geweest. Maar hij deed zijn best, zijn stinkende best. Als een ware Don Quichot vocht hij dagelijks tegen de stilte die, toen meer en meer woorden sneuvelden, een steeds groter terrein tussen hen veroverde, en ondertussen realiseerde hij zich dat er voor een betekenisvol gesprek beduidend meer nodig was dan zijn oeverloos gebabbel.

Desondanks: goedemorgen, meisje, heb je lekker geslapen, ik heb al een mooie blouse voor je uitgezocht, die met bloemen, stippels, die zalmroze, een rok, je vest uit de kast gepakt, het is vandaag wat kouder dan gisteren, ik heb een boterham met kaas voor je gemaakt, met jam, appelstroop, een kopje thee voor je gezet, een mok koffie,

ik draai de kraan alvast open, het water moet wat warmer, wat kouder, Dalton wil een aai, Dalton wil naar buiten, ga je mee, de zon schijnt, het waait, onweert, hagelt, ik zet de radio aan, de televisie, daar komt de postbode, er is een kaart van je zus, een brief, alleen folders vandaag, ik doe je gebit uit, je bril af, het is tijd om naar bed te gaan, welterusten, meisje, tot morgen, ga maar lekker slapen.

Nooit meer: ik heb je lief.

In plaats daarvan: ik zorg voor jou – met als basis een tientallen jaren oude belofte. ‘Arthur Meijerink, verklaar je hier voor God en zijn gemeente dat je Dieneke van Essen als je wettige vrouw uit Gods hand aanvaardt, en beloof je dat je haar, met Gods hulp, nooit zult verlaten in goede noch kwade dagen, in rijkdom noch armoede, in gezondheid noch ziekte, totdat de dood jullie zal scheiden; dat je haar zult liefhebben, dienen en respecteren; dat je heilig met haar zult leven en haar trouw zult zijn in alle dingen, overeenkomstig het heilig Evangelie? Wat is daarop je antwoord?’

Met dat dienen zat het de laatste jaren wel goed.

Als hij Dieneke had willen verlaten, had hij het eerder moeten doen, veel eerder, toen ze zich nog zonder problemen zonder hem had kunnen redden, maar die heldere gedachte was hem pas ingevallen toen het al rijkelijk te laat was. Hij haatte zichzelf omdat hij haar haatte, omdat hij zijn leven haatte, hun vervlochten levens, omdat hij zichzelf niet de liefhebbende, zorgzame echtgenoot wist zoals de buitenwereld hem zag, maar een huichelaar die zijn vrouw diep in zijn hart het liefst aan haar gruwelijke lot zou overlaten – of erger nog. De vraag waarmee hij

zichzelf regelmatig kwelde: zou hij met Dieneke zijn getrouwd als hij alles van tevoren had geweten? Misschien was het niet zozeer de vraag die hem diep in zijn ziel sneed, maar het antwoord, het antwoord dat hij zelfs niet durfde uit te spreken als hij helemaal alleen was.

Tegen buitenstaanders zei hij dat hij zo veel praatte omdat Dieneke schrikachtig was, om haar voor te bereiden op wat ging komen: een tuitbeker met warme thee, het geluid van een klepperende brievenbus, de bliksem, de pendule die het halve, het hele, het halve uur ging slaan.

Maar misschien was dat niet helemaal waar, misschien praatte hij vooral voor zichzelf zo veel.

Ze was nog jarig ook, de komende week, maar wat hem betreft viel er weinig meer te vieren. Hij dacht ook al lang niet meer in jaren, alleen nog maar in dagen: elke dag weer een paar hartslagen dichterbij het einde, bij haar einde vooral. Hoopte hij in stilte. Dat er nog maar wat jaren zouden overschieten om de schade in te halen, al kon hij zich daar concreet niets bij voorstellen.

Niet vergeten zo dadelijk Evelien te bellen. 'Blijf jij zitten, Dientje? Ik moet even iets doen. Zo terug. Niet opstaan, hè.' Hij haastte zich naar de logeerkamer, waar hij een pen op het bureau vond, en schreef het op zijn hand: Evelien bellen.

'Kom, sta maar op. Het water is warm. Ga je lekker onder de douche.'

'O? Wil dat niet.'

'Je haren hebben we gisteren al gewassen. Nee, luister nou, je haren zijn schoon, die hoeven nu niet gewassen te worden.'

Soms sloeg ze hem als hij de shampoo probeerde uit te spoelen. De eerste keer was hij er vreselijk van geschrokken, maar nu keek hij er eigenlijk amper nog van op.

Hij leidde haar tot onder de waterstraal en zeepte haar in met een ouderwets stuk seringenzeep. Zijn hand over haar rug, naar beneden, via haar platte billen naar haar benen en weer omhoog, naar haar borsten waar aan de rand van haar tepels donkere haren groeiden.

Uit begeerte raakte hij haar al jaren niet meer aan; de lichamelijke liefde beperkte zich tot een kus, zijn hand op haar arm, een aai. Soms miste hij hun vrijspartijen nog wel, de laatste tijd wat vaker, hij wist ook niet waarom – vooral die midden in de nacht als ze allebei de slaap niet konden vatten. Misschien was liefde een te groot woord voor wat er tussen hen nog bestond, misschien dekte het woord genegenheid de lading beter, zijn genegenheid voor haar, want wat hij nog voor haar betekende, daar hield hij zich liever niet mee bezig.

‘Blijf even staan, dan pak ik een handdoek.’

De deurbel. Dieneke schrok van het galmende geluid. Opengesperde ogen, fladderende handen. ‘Dat is Evelien,’ verklaarde Arthur terwijl hij opstond van de keukentafel. ‘Zij brengt ons naar Mechelen.’

Evelien constateerde dat hij er slecht uitzag (had hij wel geslapen?), kuste haar moeder op het voorhoofd en liep linea recta door naar boven – en nee, ze had zijn hulp niet nodig, hij moest maar een kopje koffie voor haar zetten met van die versgemalen bonen, lekker. Zo klaar.

‘Dankjewel, hoor,’ riep hij haar nog achterna, maar hij had niet de indruk dat zij de ironie in zijn toon oppikte.

Direct spijt dat hij haar gebeld had. Door de telefoon had hij al duidelijk proberen te maken dat hij liever thuisbleef met Dieneke, maar ze had er niks van willen horen.

‘Koudwatervrees,’ had ze geconcludeerd en daarna had ze gevraagd of de koffers al klaarstonden. Hoezo wist hij dat niet? Ze kwam er direct aan, dan zou ze wel even kijken.

‘Evelien, luister nou naar me. Evelien? Evelien?’

Maar ze had al opgehangen.

Vroeger deed Dieneke alles in huis en nu trok Evelien hem de hele boel uit handen, maar ze bedoelde het allemaal goed, tenminste, daar ging hij wel van uit – zo moeder, zo dochter. Qua rolverdeling had het noodlot beter hem kunnen treffen dan Dieneke – of misschien was het zijn noodlot wel dat het noodlot haar had getroffen.

In een opwelling van cynisme mopperde hij tegen Dieneke dat er eigenlijk niet eens zo veel veranderd was.

‘Och, Dieneke, moet je mij toch eens zien, en maar piekeren en maar piekeren,’ zei hij, terwijl hij met wat spuug een paar vage inktletters van de rug van zijn hand probeerde te wrijven. ‘Ik maak mezelf nog eens helemaal gek.’

Ze draaide haar bovenlijf naar hem toe en keek hem opeens recht aan, met een zeldzaam heldere blik in haar ogen. ‘O? Gek, jij wordt gek,’ zei ze en ze grinnikte erbij.

Hij lachte en woelde even door haar grijze haren. Hees: ‘Je bent me d’r eentje, jij.’

Ze had zo haar momenten, nog steeds.

Een kwartier na de invasie kwamen, met de traplift, een voor een de koffers naar beneden. Vanaf de overloop riep Evelien dat de broekjes er ook in zaten.

Hij zette de koffers achter in de auto. Het was nu echt gaan regenen – dikke druppels.

‘Hebben we alles?’ riep Evelien bij de voordeur. ‘Dan ga ik ma haar jas aantrekken.’

Wat ze nou met haar fiets deed, vroeg hij toen ze Dieneke eenmaal op de achterbank in de gordel hadden vastgesjord.

Die haalde ze vanavond wel weer op, als ze Dalton uitliet.

‘En Johan gaat vanmiddag een blokje met hem om?’

Ze knikte.

Hij liep terug naar binnen, waar hij Dalton in de keuken aantrof, zachtjes jankend. Door zijn knieën gezakt snoof hij de hondengeur diep in zich op. ‘t Is maar een week, jongen, het is maar een week. We zijn terug voor je het weet.’

Alsof hij het hardop moest zeggen om het te kunnen geloven, om de moed te verzamelen de deur achter zich op slot te draaien en in de auto te stappen.

Gelukkig had Evelien hem niet achter het stuur vandaan weten te verdrijven. Zo had hij tenminste nog de illusie dat hij zelf bepaalde waar hij naartoe ging.

Zwijgend reden ze de straat uit, de wijk uit, de stad uit. Ze waren maar net op de snelweg – Dieneke was al aan het wegdommelen – toen Evelien vroeg of hij nog had gereageerd op de brief van tante Joke.

Nee, dat had hij niet en dat was hij ook niet van plan. Waar haalde het mens de gore lef vandaan? Als er iemand

goed voor Dieneke kon zorgen, was hij het. Dat mens, die bemoeial, moest haar neus niet in zijn zaken steken. Het kon hem niks schelen wat Evelien ervan vond.

Het bleef even stil. Toen zei Evelien dat hij het niet kon maken helemaal niet te reageren. 'Het was echt een lange brief. Daar moet ze veel tijd in hebben gestoken. Wie doet dat tegenwoordig nog, brieven schrijven, en dan ook nog van die lange?'

Nou, Joke dus. En zo gek was dat in haar geval niet, want Joke was niet zo van de moderne tijd, ze had niet eens een computer. Hij mompelde nog wat en zei toen dat hij na de vakantie wel zou kijken hoe hij op de brief kon reageren.

Als van uitstel maar geen afstel kwam, zei Evelien, maar daar reageerde hij niet op.

'Denk je er trouwens wel aan dat je 's avonds geen koffie meer drinkt? Ze zullen in het hotel vast geen cafeïne-vrije hebben en anders lig je halve nachten wakker.'

Nee, nee, daar zou hij wel aan denken.

Hoe verder naar het zuiden, des te harder het ging regenen. Bij Eindhoven zette hij de ruitenwissers in de hoogste stand. Evelien hing een verhaal met kop noch staart op over de sollicitatiepogingen van de oudste of de jongste, van wie precies wist hij niet, het maakte hem ook niet uit, hij hoorde het vanzelf als een van de pogingen succesvol zou blijken te zijn.

Vanaf Heerlen reden ze achter een rode Ford Ka. Evelien viste haar TomTom uit haar tas voor het laatste stukje.

'Ik ken je toch?' zei ze toen hij protesteerde. 'Altijd de verkeerde afslag. Het was maar goed dat je niet op de bus zat.'

Als ze het maar uit haar hoofd liet dat ding op zijn voorruit te plakken. Dat gaf altijd van die vieze kringen. Maar Evelien bleef met het apparaat op schoot zitten en maakte geen aanstalten ook de houder uit haar tas te vissen, dus slikte hij die opmerking in.

Tussen de korenvelden begon de Ford Ka voor hem opeens flink te slingeren. Hij trapte het rempedaal zo diep mogelijk in. Evelien en Dieneke schoten naar voren – hij zag het vanuit zijn ooghoeken. Evelien zei: ‘Oef!’ Vanaf de achterbank klonk gekreun. De Ford Ka kwam veilig tot stilstand, half in de berm, knipperlichten aan. Evelien maakte haar gordel los, mopperend waarom dat nou zo moest, zo schielijk, en waarom hij er niet gewoon omheen reed. Zonder antwoord af te wachten draaide ze zich om naar haar moeder.

Zag hij dat nou goed, lag er tussen beide auto’s iets op het wegdek?

Hij zette de motor af, waardoor de ruitenwissers stopten en de regen de auto vervolgens onmiddellijk omhulde alsof iemand de gordijnen had dichtgetrokken.

Dieneke begon onverstaanbaar te schreeuwen. Evelien probeerde te sussen en hij mompelde dat hij even ging kijken. Al terwijl hij uitstapte, realiseerde hij zich dat hij de paraplu had moeten pakken, maar daarvoor moest hij het portier bij Dieneke openmaken en dan liet hij zich toch liever tot op zijn hemd natregenen. Met zijn hand boven zijn ogen liep hij op een kat af die heftig blazend en klauwend in een laagje water lag – geen plas, het hele wegdek stond blank – en daarna op een dame op leeftijd die met haar handen in haar haar ‘Is ie dood? Is ie dood?’ uitademde.

Hij schudde zijn hoofd. ‘Maar wel bijna.’

De vrouw, hijgend: ‘Hij sprong zomaar voor mijn wielen. Echt waar, ik kon er niks ... En nu? Wat nu?’

Hij voelde hoe de nattigheid door zijn zomerjack heen begon te dringen.

De gang naar een dierenarts was waarschijnlijk niet zo zinvol meer, constateerde hij nadat hij nog een blik op de kat had geworpen. Hij hoopte maar dat de vrouw begreep dat dat een eufemisme was. Om eerlijk te zijn, en hij schraapte zijn keel, het leek hem eigenlijk het beste het arme dier eigenhandig uit diens lijden te verlossen. Hij wist niet hoe zij erover dacht, maar ...

De vrouw staaarde hem secondelang aan, rode vlekken in haar nek, terwijl haar handen naar haar borstkas zakten. Ze was best aantrekkelijk, zeker voor haar leeftijd. Als het niet zulk hondenweer was, zou het een mooi plaatje zijn: deze rijpe vrouw met het gouden koren wuivend op de achtergrond. ‘Maar mijn man zit in de auto en ik kan niet ... Ik kan toch niet ... Hoe moet ik ...’

De regen maakte donkere vlekken op haar lila jas.

O nee, o nee, dat bedoelde hij ook helemaal niet, dat zij ... Excuus, excuus, dat had hij geen moment willen suggereren. Zij mocht verder rijden, hij zou wel ...

‘O, echt?’ vroeg de vrouw. ‘Meent u dat nou?’

Hij knikte, waarop zij zich uit de voeten maakte. Pas toen ze was ingestapt, draaide hij zich om en liep hij terug naar zijn eigen auto. De kat lag half op zijn rug, een oog bijna helemaal uit de kas, ingewanden uit de buik. Ze had hem flink geraakt. Zo hard reed ze toch niet? Maar ja, ook met een klein vaartje kon je nog flinke schade aanrichten,

daar wist hij alles van. Het klauwen werd al minder krachtig. Heel lang zou het sowieso niet meer duren. Een zielig hoopje natte vacht was het, niet meer dan dat, of in elk geval heel binnenkort niet meer dan dat.

Evelien zat nog steeds achterstevoren; ze wreef over haar moeders bovenarm, maar stopte daarmee toen hij de sleutel in het contact stak. Terwijl ze zich omdraaide en haar gordel vastmaakte, vroeg ze wat er nou precies aan de hand was.

‘Iemand die de weg niet wist,’ zei hij. ‘Een oudere dame. Beetje in de war.’

Hij startte de motor, waarbij de ruitenwissers piepend weer op gang kwamen. De vrouw was al weg. Hij zag de rode Ford Ka in de verte, met een knipperende richtingaanwijzer – ze ging linksaf.

‘Wat een typisch mens, zeg,’ mopperde Evelien. ‘Zo slingeren en dan zomaar ergens stoppen. Dat is gevaarlijk, toch? Ze zouden haar rijbewijs moeten afnemen.’

Zowel achter als voor hem een lege weg – dat geluk had hij in elk geval. Evelien was alweer druk met de Tom-Tom.

‘Hé, wat doe je nou? Blijf je wel een beetje op de weg? Voelde jij dat ook? Reed je nou ergens overheen?’

Hij haalde zijn schouders op, sloeg bij een wit kapelletje linksaf en knikte naar een plaatsnaambord. ‘Kijk. Mechelen. We zijn er al.’

Evelien ging er gelukkig niet op door, al voelde hij nog wel haar verwijtende blik in de rechterkant van zijn gezicht priemen. ‘Met de bocht mee’, zei ze, ‘en dan gelijk rechtsaf.’

‘Rechtsaf? Wanneer?’

‘Ja, hier dus.’

‘O, ik dacht pas na de kerk.’

‘Ik zei het toch: gelijk rechtsaf? Vóór de kerk dus. Nou ja, kijk maar of je ergens kunt keren dan. Zag je al die graven trouwens? Netjes, hè. Heel anders dan waar opa en oma liggen. Dat niemand er iets aan doet, hè, zo’n zootje daar.’

En toen waren ze er. Ruime parkeerplaats, groot hotel dat eruitzag alsof de monniken nooit waren vertrokken – het was een klooster geweest, had Evelien hem verteld toen ze met de brochure was komen aanzetten.

Terwijl Evelien Dieneke uit de auto hielp, keek hij uit over een groen dal en wenste hij dat hij het pad af kon lopen, dat kronkelende pad, het dal in. Als het moest zou hij dat pad zelfs af kruipen, af kruipen om nooit meer terug te keren ...

Kamer 217. Hij zette zijn koffer in de smalle doorgang tussen de donkerbruine kastenwand en de deur van de badkamer. Een bureau met een stoel, een zitje met een rond tafeltje, een groot kantelraam, gordijnen tot op de grond, een schilderij aan de muur dat hoogstwaarschijnlijk van de kunstuitleen kwam. Twee losse bedden. Straks maar eens kijken of hij ze tegen elkaar aan kon schuiven, anders zou Dieneke op de grond kunnen vallen wanneer ze ’s nachts naar hem toe probeerde te kruipen – op zoek naar lichaamswarmte of geborgenheid, hij wist niet waarom ze dat altijd deed.

Dieneke en hij samen in een hotel. Als ze tijdens hun huwelijk een handvol nachten in een hotelbed hadden

geslapen, was het veel. De eerste jaren van hun huwelijk gingen ze niet eens op vakantie. Er was geen geld voor, en als ze geld hadden gehad, was het idee vast niet in hen opgekomen. Een dagje uit, daar bleef het bij. Pas toen Evelien een jaar of zes was, kochten ze een vouwwagen. Ze reden er, benauwd voor elke windvlaag, mee over de Afsluitdijk naar Zandvoort, waar hij elke dag samen met zijn dochter een kasteel bouwde, dat de volgende ochtend tot haar grote verdriet steevast tot een ruïne bleek te zijn vervallen. Hij bouwde en hij troostte, hij troostte en hij bouwde, tot bouwen en troosten zo dicht bij elkaar kwamen te liggen dat bouwen troosten werd. Lieve dochter, kijk, ik maak alles goed met een emmertje en een schep, er zijn nu geen golven, de zee is ver weg, alleen wij zijn hier, wij, bouwers van troostkastelen, het gaat niet om het resultaat, om hoe mooi ons kasteel is of hoelang het blijft staan, belangrijk is dat wij samen zijn, dat wij samen bezig zijn, samen bouwen, want zolang wij samen blijven bouwen, is er hoop.

Hoe slank was hij in die tijd – foto’s konden toch niet liegen? Terwijl hij zich toch meende te herinneren dat Die-neke hem er met enige regelmaat bezorgd op wees dat alle vakantiekilo’s er na thuiskomst ook weer af zouden moeten – maar misschien had ze vooral op zichzelf gedoeld.

Later kwamen er andere vakanties, verder en avontuurlijker dan Zandvoort. Ze wandelden in de Oostenrijkse bergen, zagen dolfinnen zwemmen langs de kust van Wales en potvissen bij Noorwegen. Wat hem vooral bijbleef van al die vakanties, behalve hoe adembenemend mooi het overall was: dat hij Mariëlle zo miste. Om vooral geen verdenking op zich te laden, waakte hij ervoor zijn gevoelens

van gemis niet met Dieneke te delen. Hij vermeed het onderwerp Mariëlle, zo goed en zo kwaad als dat ging.

Een klop op de deur. Een van de vrijwilligers, een meisje nog met steil en donker haar. Ze had de koffer van Dieneke bij zich, die ze naast die van hem neerzette. Of ze alvast het formulier konden doornemen, als hij daar geen bezwaar tegen had. Een jong ding was het, niet ouder dan twintig schatte hij haar. Zou ze wel ervaring hebben in de zorg – dat kon toch bijna niet?

‘Oké, de eerste vraag,’ zei ze nadat ze zich op het voeteind van het bed had laten zakken. ‘Heeft uw vrouw hulp nodig met eten, meneer Meijerink?’

Het klonk of ze de vraag in haar hoofd had geprent en hem nu voorlas.

‘Jij bent nog wel heel jong ...’

Ze lachte een stralende lach. ‘Ja, ja ...’

Kon iemand van nature zulke rechte tanden hebben? Vast jaren een beugel gedragen – in die dingen grossierden tandartsen tegenwoordig. Imperfectie was een zonde op zich. Op een van haar neusvleugels schitterde een diamantje. Hoe zou ze dat vastmaken – dat moest toch een enorm gefrunnik zijn?

‘Deze week is een onderdeel van mijn stage.’

Ach, het meisje zat nog op school, waar ze ongetwijfeld van alles leerde, behalve dat ook zij aan verval onderhevig was. Waarschijnlijk dacht ze nog dat ze een inherente schoonheid bezat, maar de tijd zou genadeloos zijn verwoestende werk doen: haar borsten zouden gaan hangen, in haar oksels zouden uitstulpingen van wild vlees groeien en op haar kin en in haar hals stugge haren die ze er met

een pincet een voor een uit zou trekken. Op een kwade dag pakte ze misschien wel haar tandenborstel om haar grijze, futloze haar te kammen en dan zou ook voor haar het serieuze heuvelafwaartse traject beginnen. Dieneke werd haar leerproject.

‘Meneer Meijerink?’ Ze bewoog haar bovenlijf om in zijn blikveld te komen en herhaalde haar vraag, maar pas toen ze oogcontact hadden. ‘Heeft uw vrouw hulp nodig met eten?’

Ze had wel hulp nodig met eten, ja. Hij sneed haar brood altijd in stukjes en als hij die stukjes dan tussen haar vingers klemde, stopte zij ze zelf in haar mond. ‘Op goede dagen tenminste. Op mindere dagen stop ik die stukjes gewoon in haar mond. Drinken doet ze met een rietje, of met een tuitbeker.’

‘En het avondeten?’ vroeg het stagemeisje.

‘Nee, dat krijgt ze niet meer goed weg. Dat maal ik thuis altijd fijn voor haar, met de staafmixer. Of ik prak het. Ligt er een beetje aan wat het is.’

‘Oké, ik geef het door aan de keuken. Dat komt vast helemaal goed.’ Ze krabbelde een aantekening op het formulier. ‘De tweede vraag dan. Die gaat over douchen. Gaat uw vrouw normaal elke ochtend douchen? Vindt u het goed als wij haar helpen?’

‘Met douchen?’

Zou ze al een vriendje hebben?

‘Als het niet gaat, roepen we u er gewoon bij. Er is een knop, bij het bureau.’ Ze wees. ‘Ziet u wel? Die kunnen we indrukken en dan gaat iemand u roepen.’

‘Ja, ze doucht elke ochtend. Maar we hebben geen hulp thuis. Ik help haar altijd.’

1 regel te weinig. Oplossen?

‘Dat mag u hier ook doen als u wilt, maar we zouden kunnen proberen of ze zich door ons laat douchen. Dan heeft u ook een beetje vakantie.’

Dit moest niet te lang gaan duren. Dieneke zou beneden in de zaal misschien niet opstaan uit haar stoel, maar hij durfde zijn hand er niet voor in het vuur te steken dat ze rustig zou blijven met zo veel vreemden om zich heen. Natuurlijk zat Evelien er nog wel bij, maar toch, Dieneke had vast geen flauw idee waar ze was. En ook niet waar hij was.

‘Is misschien wel lekker voor u, een weekje wat rustiger?’ probeerde het stagemeisje.

‘Ik zal alles klaarleggen.’

Dat was kennelijk het goede antwoord. Het meisje glimlachte. Ze waren onwaarschijnlijk wit, haar tanden. Ze zou ze toch niet bleken? Kon nooit goed zijn, dat agressieve spul op je glazuur.

‘Op het bureau?’ vroeg hij.

Ja, het bureau was een prima plek, zei zij.

‘Hoe oud ben je eigenlijk als ik vragen mag?’

‘Ik? Eh ... zeventien.’ Ze bloosde en richtte haar blik op het papier dat op haar schoot lag. ‘We zijn bijna klaar met het formulier, nog maar één vraag.’

Gelukkig, bijna klaar. Hij moest zichzelf inhouden om niet alvast op te staan.

‘Heeft u nog speciale wensen?’

‘Speciale wensen?’

‘Ja, dingen die u zou willen doen samen met uw vrouw. Of alleen. Alleen kan ook. Wat u wilt. Het is úw vakantie. U mag het zeggen.’

Nou, doe maar alleen dan. Een ander leven graag. Of misschien niet helemaal alleen, maar met een vrouw met wie hij elke dag een zinnig gesprek kon voeren en met wie hij af en toe nog seks kon hebben ook; rare wensen had hij niet, gewoon rechttoe rechtaan, daarmee zou hij al helemaal gelukkig zijn. Speciale wensen ... Hij moest zich inhouden om niet te gaan grinniken.

‘Ik zou er zo een-twee-drie niet op kunnen komen.’

‘Is niet erg, ik overval u misschien wel met deze vraag. U kunt er even over nadenken en als u iets te binnen schiet, kunt u het vandaag of morgen nog aan Jannie of aan mij laten weten en dan kijken wij of we uw wens kunnen laten uitkomen.’

Het klonk of ze ook deze tekst had ingestudeerd, deze beeldschone wensenvervuller, deze geest uit de fles.

‘Jannie?’

‘O, dat is de verpleegkundige met wie ik uw vrouw verzorg. Ze is nu even bij twee van onze andere gasten. Daarom vroeg ze mij of ik alvast met u het formulier wilde invullen.’

Welja, gooi zo’n stagemeisje maar direct in het diepe. Wat kon het ook schelen?

Ze stond op en veegde een denkbeeldig pluisje van haar broek. Smalle heupen. Hij zag de rand van haar ondergoed door haar broek heen. Wat voor kleur zou ze dragen?

‘Jannie is ook mijn stagebegeleider.’

‘En wat was jouw naam ook alweer?’

‘Myrna.’ Met een verlegen glimlach wees ze op een naamplaatje vlak boven haar rechterborst. ‘Voor u en uw vrouw liggen er beneden ook badges klaar.’

Badges, het stagemeisje noemde de naamplaatjes badges.

‘Ze zijn heel handig in het gebruik,’ ging ze verder, terwijl ze haar eigen naamplaatje losmaakte. ‘Met een magneetje. Dan krijg je geen gaatjes in je kleding. Het is de bedoeling dat we ze de hele week dragen.’

‘Kijk eens aan,’ zei hij om maar iets te zeggen te hebben.

Het stagemeisje maakte het magneetplaatje weer vast.

Terwijl hij de rondingen in haar truitje in zich opnam, herhaalde hij haar naam alsof hij een goede wijn over zijn tong liet rollen.

Hij had net besloten de trap te nemen toen de deuren van de lift opengingen – en daar stond ze. Het duurde even voordat hij haar kon plaatsen, al wist hij direct dat hij haar niet lang geleden nog gezien had (wanneer? gisteren? vorige week?), maar zonder het koren op de achtergrond oogde ze gewoon heel anders. Haar verbaasde blik gaf hem net dat beetje zekerheid dat hij nodig had. Dit was de dame van de Ford Ka, de dame van de kat. Ze had haar lila jas uitgedaan. Nu droeg ze een wit jasje, geen buitenjas, meer een colbertje, of hoe noemde je dat voor vrouwen? De rode vlekken in haar nek waren nog steeds niet helemaal weggetrokken. Hun blikken bleven aan elkaar haken en haar mond zakte een stukje open. Ze moest eigenlijk uit de lift stappen, maar ze deed het niet, en toen de deuren weer sloten, drukte ze blijkbaar snel op een knop, waarna ze alsnog uitstapte. Opeens stonden ze tegenover elkaar met tussen hen in voor vreemden net iets te weinig afstand.

Ze legde een hand op zijn onderarm. ‘We zitten in de zaal met een kop koffie en een stuk vlaai, het eerste wat mijn man zegt: “Maar ik blijf hier niet, hoor. We gaan zo dadelijk gewoon terug naar huis.”’

‘O?’ Hij moest moeite doen om zijn lachen in te houden.

‘Ja, hij zegt: “Heb je wel om je heen gekeken? Volgens mij mankeren die mensen allemaal wat. Wij zijn nog veel te goed om hier te zitten.”’

‘O, echt waar? Zei hij dat?’ Nu kon hij zijn gezicht niet meer in de plooi houden, maar gelukkig moest ze er zelf ook om lachen. ‘Wat heeft u geantwoord?’

‘Dat het veel te ver is om direct terug te rijden en dat we hier in elk geval één nacht blijven slapen. Dat we morgen wel weer zien.’

‘Morgen is hij het vast vergeten.’

Ze haalde haar schouders op. ‘Weet ik niet. Hij heeft het nog nooit eerder gezegd, zoiets.’

Toen, op fluisterton: ‘Is het trouwens ... gelukt?’

Hij knikte en keek naar het naamplaatje op het witte jasje. Bovens, mevrouw Bovens. Er hing een zoete parfumeur om haar heen die hem buiten, tussen de korenvelden, niet was opgevallen. Wat zou haar voornaam zijn?

Ze pakte zijn hand vast en trok hem bij de lift vandaan. Gewillig liet hij zich meevoeren, een gang in, tot bij een ruimte waarvan de deur halfopen stond. Hij zag stapels lakens, washandjes en handdoeken, allemaal wit, in stellingen langs de muren.

‘Ik had u niet verwacht hier.’ Ze fluisterde nog steeds. ‘U mij wel? Had u direct door dat wij dezelfde bestemming hadden?’

Hij schudde zijn hoofd.

‘Dat was een naar klusje waarmee ik u had opgezadeld,’ ging ze verder. ‘Mijn oprechte excuses. Ik geloof dat ik een beetje in paniek was.’ Ze lachte nerveus. ‘Een beetje veel, bedoel ik. Ik ben het helemaal niet gewend, zo’n lang stuk rijden – en dan gebeurt er ook nog zoiets ... zoiets ...’ Ze greep in de lucht naar een woord dat maar niet kwam. ‘Alstublieft, aanvaardt u mijn welgemeende excuses.’

‘Geen probleem, echt niet.’ Dat hij de nodige ervaring had met *roadkill* lag op het puntje van zijn tong, maar het leek hem beter die opmerking in te slikken.

‘Ik ben, geloof ik, nog steeds niet helemaal van de schrik bekomen. Als ik vragen mag: hoe hebt u precies ...’

Waarop het zijn beurt was om naar de juiste woorden te zoeken – maar zouden die eigenlijk wel bestaan? – en toen besloot hij gewoon maar te zeggen waar het op neerkwam. ‘Door nog een keer over hem heen te rijden.’

Ze trok een getergd gezicht. ‘En bent u nog gestopt nadat u ...’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Maar ik weet honderd procent zeker dat hij ...’

Ze geloofde hem niet, hij zag het aan haar schichtige blikken. Een moment stonden ze zwijgend tegenover elkaar. Toen zei ze, met een hoofdknik naar de gang voorbij de lift, dat ze haar handtas per ongeluk op haar kamer had laten staan nadat ze de koffers naar boven had gebracht. ‘Dus die ging ik eigenlijk halen. En ik moet me ook even een beetje fatsoeneren.’ Ze haalde een hand door haar kapsel. ‘Wat een hoosbui. Hopen dat het weer de komende week een beetje beter wordt.’

Hij vroeg zich af of ze haar haar verfde; hij kon nog geen glinstertje grijs ontdekken. Blond was ze, zomerblond, als het koren in het veld.

‘Ik heb me laten vertellen van wel.’

‘Als het maar droog is, het hoeft niet eens echt warmer te worden. Te warm is ook niet prettig. Dan drinkt mijn man weer niet genoeg. Maar je wordt die nattigheid op een gegeven moment zo zat. Nogmaals mijn excuses.’

Er klonk een belletje. Een man en een vrouw kwamen de lift uit, zij met een rollator.

‘Nou, dag dan. We zien elkaar vast nog wel.’

Hij keek haar na. Hoe ze de gang door liep, achter de man en de vrouw uit de lift aan, statig. Halverwege draaide ze zich om en wuifde ze naar hem.

Helga Warmels (1971) is journalist en schrijver; haar kinderboeken werden meerdere keren genomineerd en bekroond. *Goede dagen* is haar debuutroman.

Wat blijft er over van een huwelijk als dat alleen nog bij elkaar wordt gehouden door de nietjes uit het trouwboekje?

Arthur Meijerink laat zich overhalen nog één keer met zijn dementerende echtgenote Dieneke op vakantie te gaan. Wat een ontspannen week in een prachtige omgeving had moeten worden, draait uit op een groot drama, waarvan zij beiden voor goed veranderd terugkeren.

Een verhaal dat je meesleurt en in verwarring achterlaat.

